

6. Залучення нових відвідувачів, інвесторів, підприємців;
7. Збільшення ступеня ідентифікації громадян зі своєю територією;
8. Підвищення рівня популярності туристичних ресурсів вище регіонального (національного).

З одного боку, держава проголосила сталий розвиток туристичної сфери до 2026 року. З іншого, в умовах політичних реалій, коли КМУ змінюється кожні два роки, такі довгострокові стратегії ставлять під сумнів відповідальність тих людей, які їх приймають.

Стратегія має бути доступною для кожного українця. Однак, хоча КМУ оприлюднив новину про те, що стратегія затверджена, але досі у публічному доступі тексту документа немає, хоча сам факт його появи є великим позитивом.

Потрібно створити якісний туристичний продукт і для іноземних туристів, і для українських громадян, щоб якомога більше людей могли подорожувати, відпочивати і лікуватися всередині власної країни. Тому фахівці у туристичній сфері ініціюють доопрацювання документа, який затвердив Кабмін, для того, щоб це була дійсно стратегія, а не декларація про наміри [2].

Головною проблемою розвитку туристичної сфери Харківської області є відсутність системної підтримки та розбудови туристичної інфраструктури, кластерного та єдиного концептуального підходу в формуванні та просуванні туристичних продуктів регіону, а також відсутність розвитку наявного туристичного потенціалу, який безумовно є одним з найбагатших в Україні.

Література:

1. Писарева І.В. Стратегія розвитку туристських ресурсів як соціально-економічна категорія / І. В. Писарева // Вісник Волинського інституту економіки та менеджменту. – Луцьк – 2017. – С. 220-228.
2. Стратегія розвитку туризму та курортів 2016–2020 рр. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.kmu.gov.ua/ua/npas/249826501>

ФУНКЦІЯ ПЛАНУВАННЯ ЯК ЕЛЕМЕНТ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ТУРИЗМОМ

Демянчук Ю. С., студентка 5 курсу ЦЗН

Угоднікова О. І., канд. екон. наук., ст. викл. каф. Туризму та готельного господарства

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова*

Особливе місце планування в розвитку підприємства пояснюється тим, що саме в рамках системного підходу, воно забезпечує інтеграцію усіх економічних, технологічних, соціальних та інших процесів на підприємстві, спрямованих на досягнення цілей, пов'язує в єдине ціле внутрішнє та зовнішнє

середовище, посилюючи адаптивність і конкурентоспроможність бізнесу, визначає можливі і найкращі шляхи виходу із кризових ситуацій. Підвищення ефективності планування та якості планів, впровадження здобутків теорії планування у практичну діяльність та їх поступове вдосконалення вимагає системного підходу до вирішення проблеми в контексті управління плануванням діяльності підприємства. Незважаючи на постійні спроби удосконалення методології планування, в силу об'єктивних та суб'єктивних причин, досі існують проблеми створення моделі планової діяльності вітчизняних підприємств, яка відповідала б сучасним умовам господарювання, необхідність розробки її концептуально-методологічних засад, формування якісно нової парадигми управління розвитком підприємств, розробки методичних рекомендацій та впровадження їх в практику господарювання.

Планування – це одна з головних функцій діяльності в керуванні підприємством. В сучасних умовах вільної ринкової економіки для підприємців функція «планування» є початком зародження існування підприємства на ринку та розвитку самого бізнесу в обраній сфері діяльності, воно є початковим і необхідним для проведення будь-якої діяльності підприємства до відповідності з вимогою конкурентного ринку.

Застосування методів планування, засобів та методик ведення обраної стратегії компанії розпочинається заздалегідь до процесу організації виробництва. Операційним плануванням називають планування на короткий проміжок часу. Ця функція називається тактичним планом, основною метою якого є розробка ефективних методів та інструментів для досягнення стратегічних цілей підприємства.

Можна виділити основні специфічні умови в системі планування на підприємствах галузі туризму – рис.1.

Сезонність	Невідтворюваність послуги	Соціально-економічні та політичні фактори
<ul style="list-style-type: none"> • фактор сезонності суттєво впливає на систему планування та з його урахуванням проводяться відповідні корегуючі дії • раціоналізація пропозицій туристських пакетів призводить до зниження впливу фактору сезонності на процеси планування 	<ul style="list-style-type: none"> • невідтворюваність послуги впливає на процеси планування, оскільки унікальність кожного фактору, що впливає на задоволеність туриста та умови надання туристської послуги кожен раз є різними, отже необхідно враховувати фактори зміни, наприклад, кліматичні, погодні умови, технологічні та техношгенні фактори тощо, у системі планування 	<ul style="list-style-type: none"> • розвиток туризму суттєво залежить від зовнішніх факторів, зокрема, соціально-економічних (коливання курсів валют, рівень життя населення, рівень доходів тощо) та політичних (політична нестабільність, військові конфлікти, політичні кризи), що доволі складно врахувати при плануванні діяльності туристського підприємства, проте необхідно, оскільки ці фактори суттєво впливають на результативність діяльності в туризмі

Рис 1. Фактори, що впливають на систему планування у галузі туризму

Отже, провівши аналіз, можна дати наступне визначення процесу планування у туризмі - це цілеспрямована діяльність із забезпечення пропорційного й динамічного розвитку галузі туризму або діяльності туристського підприємства, визначення основних параметрів економічної діяльності та фінансово-господарських результатів в майбутньому періоді та досягнення їх з найменшими витратами суспільної праці.

Список використаних джерел:

1. Бейдик О. О. Рекреаційно-туристські ресурси України: методологія та методика аналізу, термінологія, районування / Бей-дик О. О. – К. : Київ, ун-т, 2001. – 395 с.
2. Сокол Т. Г. Організація туристичної діяльності в Україні : навч. посіб. / Т. Г. Сокол. – К. : Музична Україна, 2002. – 256 с.

ІНСТИТУЦІЙНА СПРОМОЖНІСТЬ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФУНКЦІОНУВАННЯ МІСЦЕВИХ РАД

Дорошенко О. В., канд. наук держ. упр., доц. каф. регіонального розвитку та місцевого самоврядування

Харківський регіональний інститут державного управління Національної академії державного управління при Президенті України

Україна на сучасному етапі сформувала ефективну модель функціонування місцевого самоврядування на принципах розподілу владних повноважень між центром та регіонами. Впровадження даної моделі має сприяти набуттю міськими радами ознак публічності та прозорості, сформувавши територіальну громаду дієвим політичним суб'єктом. Дослідження функціонування місцевих рад як одного з ключових інститутів локальної демократії потребує подальших ґрунтовних розвідок.

Специфіку спроможності забезпечення функціонування місцевих рад в Україні досліджують сьогодні М. Багмет, В. Гладій, І. Заверуха, І. Дробуш, М. Їжа, Ю. Куц, О. Скакун, В. Теплицька, А. Школик, Б. Шевчук та інші. У сучасних процесах можливості для ефективного функціонування та здійснення своїх функцій міськими радами обмежує відсутність розподілу повноважень між місцевими органами влади та органами державної влади на місцях. Дана проблема вирішується за допомогою принципу субсидіарності [4, с.76].

Принцип субсидіарності, викладений в Європейській хартії місцевого самоврядування, набуває ознак правового статусу європейського законодавства, визначаючи розподіл повноважень різних рівнів публічної влади. Одні автори розглядають його як принцип розподільчої (distributing) влади, тоді як інші – влади виконавчої (exercising).

В Європейській хартії місцевого самоврядування (ст. 4 ч. 3) визначено принцип субсидіарності як пріоритетний принцип у системі органів місцевого самоврядування Європейського Союзу. В хартії зазначено, що «муніципальні